

ИЛЯ ИЛФ, ЕВГЕНИЙ ПЕТРОВ ВАСИСУАЛИЙ ЛОХАНКИН

Превод от руски: Любомир Методиев, 2003

chitanka.info

От сума ти време Колоколамск не бе виждал гробаря Васисуалий Лоханкин толкова превъзбуден. Той вървеше по улица Малка Бивша и дори залиташе, нищо че през последните два дни не бе пил и капка. Лоханкин обикаляше къщите една по една и съобщаваше следната новина:

— Краят на света! Потоп! Разтворили са се хлябите небесни. В губернский град вече седем дни и седем нощи вали като из ведро. Удавили са се двама отговорни другари. Задава се апокалипсисът. Ето до какъв хал ни докараха болшевиките. Порадвайте се.

И Лоханкин сочеше с разтреперана ръка небето. Градът бе обкръжен отвсякъде с буреносни виолетови облаци. Хоризонтът тътнеше и бълваше къси злобни светкавици.

Гражданинът Пферд от къща № 17, нали си беше впечатлителен, обогати съобщението на Лоханкин. По сведения, които той, Пферд, бил получил, Москва вече била залята, всички реки били придошли и в тези неща той, Пферд де, съзирал наказание свише. При шепата граждани, оглеждащи тревожно небесата, дотича Сицилия Петровна по пеньоар от оранжев бархет и оповести, че потопът се очаквал отдавна и че миналата седмица ѝ го бил казал един познат комунист от центъра, след което градът изпадна в паника.

Колоколамчани обичаха живота, не им се умираше млади-зелени. Заваляха проекти как градът да бъде спасен от потопа.

— Дали да не се преселим в друг град? — каза Никита Псов, най-глупавият от гражданите.

— По-добре да стреляме в небето с топове — предложи мосю Оригинал — и така да разпръснем облациите.

Но и двете предложения бяха отхвърлени.

Първото бе отклонено след блестящата реч на Лоханкин, който доказа, че цялата страна вече е потопена и изобщо няма къде да се преселят. От второто твърде практично предложение не можеха да се възползват поради липса на артилерия.

И тогава погледите на колоколамчани се обърнаха с надежда и възжеление към капитан Ной Архипович Похотило, който стоеше малко встрани от тълпата и самодоволно сучеше триумфалните си мустаци.

— Ковчег! — каза той. — Трябва да построим ковчег!

— Ной Архипович! — застана тълпата, предусетила велики събития.

— Нямаме сметки за уреждане! — отсече капитан Ной Архипович Похотило. — Аз да ви спася, пък после ще ми благодарите.

Върху главите на гражданите паднаха първите теменужени капки дъжд. Тези капки удвоиха усърдието на колоколамчани и те незабавно се запретнаха да правят ковчег. Използваха всичкия дървен материал, който се намираше в града.

За работен чертеж им послужи рисунката на Доре в осемнадесетфунтовата Съомкина библия, която донесе отец Огнепоклонников, дякон от Живата църква. Надвечер заваля по-силно, наложи се колоколамчани да работят с чадъри. Дървеният материал не стигна, тъй че те сковаха покрива от ковчезите на Лоханкин. Покривът лъсна със сърмата, с която бе извезан брокатът.

— Нямаме сметки за уреждане! — повтаряше капитан Похотило.

Той беше с непромокаема мушама с качулка. Чак до заранта не спря да ръми. По изгрев към ковчеза започнаха да прииждат пътници. И едва тогава гражданите проумяха какво означават странните думи на капитана: „Нямаме сметки за уреждане“. Излезе, че трябва да ги уреждат непрекъснато. Ной Архипович искаше пари за всичко: за багажа, за правото на пътниците да вземат със себе си в плаването чифт чистокръвни или нечистокръвни животни и за място на кърмата, където, както твърдеше капитанът, клатело по-малко.

От първите пътници, сред които бяха мосю Оригинал, Пферд и Сицилия Петровна, сменила сутрешния пенъоар с брезентова рокля с корсаж, обиграният капитан поиска по 80 рубли. После обаче Ной Архипович реши да не взима повече съветски парични знаци, а да иска царски. Направо пред ковчеза Никита Псов си изхлузи ботуша и извади от него монета от времето на Екатерина и срещу нея беше пуснат вътре заедно с жена си и с вечнозеления фикус.

Пред ковчеза стана страхотна блъсканица. Капитанът, който вече си беше сръбнал вода, отсече, че след потопа нямало да има парично обръщение, та да не му пробутват пари, но и че няма намерение да спасява колоколамчани заради черните им очи. Накрая с големи мъки склони да му плащат в натура. Ной Архипович застана на входа на плавателния съд и презрително се зае да разглежда срещу светлината

нечий раиран панталон и да претегля на длан кухи златни гривни. Не се отказваше и от шевните машини, като предпочиташе крачните.

Товаренето бе съпроводено от врява и викове. Пришпорени от дъжда, който се поусили, гражданите напиреха енергично. Разбра се, че вместимостта на ковчега е всичко на всичко двадесет и двама души и в тази бройка влизаха кормчията Похотило и първият му помощник Лоханкин.

— Ковчегът не е разтегателен! — подвикваше Ной Архипович, препречил входа с мощната си гръд.

Гражданите нареждаха жално:

— Влезте навътре в ковчега! Отпред има повече място.

— Граждани, сторете път на клетката с враните! — дереше се Васисуалий Лоханкин.

Тъкмо враните бяха вкарани и капитан Похотило съзря в далечината Синдик-Биковски, началника на курсовете по рецитация и пеене, след който в пълен състав се задаваха курсистите.

— Ковчегът потегля! — виква стреснат капитанът. — Граждани! Не стойте на стъпалата! Нямаме сметки за уреждане!

Вратата се тръшна. Дъждът трополеше зловещо по брокатения покрив. Отвън долитаха приглушените вопли на колоколамчаните, обречени на гибел. Великото плаване започна.

Три дни и три ноци отбраните колоколамчани седяха в ковчега, ядяха, колкото да не умрат от глад, мълчаха и с тревога очакваха участието си.

На четвъртия ден през люка на покрива пуснаха едната врана. Тя отлетя и не се върна. — Още е рано — отсъди Лоханкин.

— Водата още не се е отдръпнала — разясни капитанът.

На петия ден пуснаха и втората врана. Тя се върна след пет минути. На лявото ѝ краче беше прикрепена мъничка бележка: „Излизайте, глупаци.“ И подпис: „Синдик-Биковскв“.

Отбраните колоколамчани се юрнаха към изхода. Слънцето ги ослепи. Потънал в прахоляк, ковчегът си стоеше пак там, където бе скован — на сред улица Малка Бивша, на две крачки от кръчмата „Приятел на стомаха“.

— Ама чакайте, къде е тоя потоп? — провиква се ядосан Пфферд. — Всичко е измишльотина на Лоханкин.

— Моя измишльотина ли? — бе възмутен Лоханкин. — А кой разправяше, че реките били придошли, че Москва била вече залята? Пак аз ли? — Нямаме сметки за уреждане! — провикна се Похотило.

И запокити враната в червендалестото лице на гробаря.

До късна доба гражданите си уреждаха сметките с автора на потопа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.